

*

ка нѣма. Само Гуджо нѣкъде надалечъ лаеше. Изпърво не разбрахъ какво е станало. После се сътихъ, ама късно. Тичахъ, търсихъ, викахъ, азъ на една страна, Гуджо на друга — нѣма и нѣма. Това е то всичко.

— Ама кой бе, бате Сава, не видѣ ли нѣкого?

— Казахъ ви вече бре, защо пакъ питате! Никой нѣмаше. Знаемъ ли кой. Мърна ми се мене нѣщо като калпакъ, преди туй, изъ върбалака, и май че го зная чий калпакъ е той, ама да видимъ. Пъкъ вие, момчета, не се бойте! Моя е грѣшката. За една пишѣлка, оставихъ хубавото магаре. Ама — то ще се нареди. Да не ме викатъ Сава, ако не го намѣря! Земята ще обърна наопъки, и Марко ще си дойде пакъ при насъ. А пъкъ Мангушъ ще ме помни докато е живъ! — и Савата запрати клечката. — Ха, сега да си вървимъ! Пъкъ щомъ разбере нѣщо, пакъ ще ви викамъ.

— Кой Мангушъ бе, бате Сава, — циганина ли, дето ни го продаде? — обади се Асенъ.

— Той сжщия. Неговъ бѣше калпака, дето ми се мърна. Ама вие си мълчете. Никому ни дума. Хайде да се прибираме!

Удрѣманата дружина бавно трѣгна за въ къщи.

Въ сжбота срещу Врѣбница, Савата отново събра всички и издаде заповѣдъ:

— Утре, следъ черква, всички въ долния край на панаира. Тамъ, задъ цирка. Днеска Мангушъ се пазари съ Къня бакалина да му донесе два коша яйца за Великдень. „Утре — казва — ранко-ранко, съ мое магаре ще ти донеса два коша яйца — хубави, голѣми, колко юмрукъ!“ Та пригответе се, момчета, да посрещнемъ Марка.

Дружината се ухили и викна отъ радостъ. Диньо извади отъ джеба си две бучки захаръ и пакъ ги скри.

На зараньта, следъ черква, всички се намѣриха предъ цирка. Панаирътъ бѣ накрай града. Палатки, въртележки, люлки, табли съ продавачи, пишѣлки и балончета, бѣли мишки, хармоники — олелия до Бога. Срещу цирка бѣше бакалницата на Къня. Предъ затворения дюкянъ стоеше бакалина и чакаше. Най-после отъ полето се зададе човѣкъ съ натоварено магаре.

Дружината се спотаи между палаткитѣ. Когато човѣка съ магарето приближи, Диньо изписка:

— Хи-и! Нашиятъ Марко — съ едното ухо!...

— Млъкъ! — извика Савата.